

ei märganud ta midagi märli, mis teda teistest oleks lahutanud: nende riided olivad ühesugused, nad kõit punastasiwad, nad kõit waatasiwad üles ja siis jälle maha. Kõigil olivad pihkised ilusad lüüed, keegi ei lausunud sõnagi ega liigutanud sõrmeotsagi, et talle märku anda; neile pidi süü wisi wäga walju läst olema antud.

„Mis sa wiitwad?“ müristas kuningas, „tui minule tona üts niisugune ilus abikaasa omaks oleks antud, ma ei wiitwats filmopillugi, et teda laenlasse suruda!“

Üsna segaselt sammus prints weel lorr rea eest mööda; see lord märkas ta midagi muutust. Kui ta ühest kõige ilusamast neist mööda läks, lehwis õrn naeratus neiu näost üle, kuna tema kõrwal seiswa neiu nägu, mis mitte wähem ilus ei olnud, nagu wähe tufatels läks.

„Et üts nendest minu naene on,“ sõnas prints iseeneses, „see on kindel, aga kumb?“ Üts nendest naeratas! Kas mitte sarnasel lool iga naesterahwas ei saaks naeratama, kui ta abikaasa tolle läheneb? Aga kas ta naeratus ta mitte rahulemisi ei wõinud owaldada, et prints mitte teda ei walinud ja tema sellega printsi wõimaliku surma-terral mitte kaasküüdlane ei ole? Sellewastu jälle: kas sarnasel terral mitte iga naesterahwas tufatels ei saa, kui ta abikaasa tolle läheneb, ilma et ema õigust nõuaks? — Kas ei peaks mitte ta otsaesine wähe lipra minema, kas ei peaks ta mitte iseenelele ütleva: „mina olen see, kas sa seda ei tea, ei tunne? Tule!“ Ei ole ta mitte abielus, kas ei saa ta siis mitte pabatses, kui üts wõõras mees tema pääle waatab, kas ei saa ta siis mitte iseeneses ütleva: „ära wiitwa minu juures, sinu oma on wähe edasi poole, on teine kohe — kolmas — neljas! — ära jää mitte seisma!“

Aga siis: minu abikaasa ei ole minu nägu weel näinud — eks ta saaks naeratama, kui talle meeldib, eks tufatels saama, kui talle ta abikaasa nägu mitte ei meeldi? Naeratus meelitab armastajat juurde, tufane ole on wiitwatajale etteheitels! — Naeratus.

„Nüüd tule mu wiimast sõna!“ hüüdis kuningas walju häälega. „Kui sa tühne sekundi joosul oma abikaasat mitte reast wälja ei ole toonud, peab ta kohe lesels jääma!“ Ühtlasi astus mõõgamees ta juurde ja sõstas: „Ma olen siin!“

Prints ei tohtinud enam kauem wiitwada ta astus edasi ja wõttis ühe neiu täest linni. Waljusti kõlastiwad kessad waljusti hõiskas rahwas; kuningas lähenes ja soowis printsi õnne, sest see oli oma õige abikaasa reast wälja walinud.

Nob siis, rääkis ameinil wiie wõõramaa saadiku wastu edasi: kui teie oma kessel wälja arwate, kumba neid prints walis, seda, kes naeratas, wõi seda, kes tufase näo tegi, siis tahan teile ütelda, kes lahti tehtud ulsest wälja tuli: neiu wõi tiiger!“

Kõige wärskemate sõnumite järele ei ole wiis wõõrast weel praegugi otsust anda teadnud.

Ja sina, lugeja? Suudad sa mulle tulewa aastani selle küsimise pääle kostust, õiget kostust anda? Katsu!

Seda ja teist.

Kartohwli jubileum. 5. jaanuaril 1896 on 300 aastat sellest saadit mööda läinud, mil Franz Drake suri, selle teagu see on, et kartohwliid Europas tuttamamaks saiwad. Praegu, mil kartohwel rahwale kõige tähtsamaks toidunaiseks on, ei suuda seda mõeldagi, et ta enam kui kolme-saja aasta eest Europas alles täitsa tundmata oli. — Kar-